



ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Září 2023



SVATÝ VÁCLAV – INSPIRACE PRO KAŽDÉHO

Patron české země, symbol státnosti nebo věčný panovník. Nejen těmito slovy můžeme charakterizovat českého přemyslovského knížete svatého Václava. Jeho odkaz si každoročně připomínáme 28. září už více než tisíc let. Proč se tato postava stala legendou? Jak silné bude její poselství pro budoucí generace?



„Svatý Václav je ten, kdo drží českou zemi ideově pohromadě už od 11. století“ konstatuje historik a teolog Petr Kubín z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. „Češi se k odkazu svatého Václava hlásili po staletí a dodnes hraje zásadní roli, jak svědčí i současný státní svátek.

Pro českou církev má postava svatého Václava zásadní roli identifikační. To znamená, že s ním české křesťanství začíná, s ním i do Čech přichází. Je osou duchovních dějin českých. Hlásili se k němu všichni panovníci, všichni biskupové i zástupci dalších vyznání včetně husitů nebo utrakvistů.

Důležitým mezníkem přitom bylo založení biskupství pražského vyjmutím z řezenské diecéze roku 973. Tím došlo k osamostatnění od církve bavorské.

„Samozřejmě šlo o kult, který byl podporován shora. Až pak přišla jeho lidová složka, kdy se objevují například zprávy o zázracích u jeho hrobu.“

Můžeme i dnes považovat postavu svatého Václava za sjednocující prvek, který stmelí společnost v dobách krizí? „Snad ano. Víme, že se všechny velké a důležité demonstrace odehrávají na Václavském náměstí u sochy svatého Václava. Za revoluce se tam ještě zpíval Svatováclavský chorál.“

Jak promlouvá svatý Václav do našeho života? Asi nebudeme následovat tohoto světce zrovna v statečném hájení českého území, ani nebudeme připravovat přímo z vlastní vinice nápoj k slavení eucharistie. Jak tedy následovat "dědice" české země? Na pomoc nám přicházejí slova známé kancionálové písně: "Nikdy nezahyne národ...., dokud bratr bude bratru odpouštět".

Tento Václavův odkaz je velmi konkrétní, pro každého z nás. Nakolik je však praktický, natolik je těžko uskutečnitelný. Kdo z nás se nepotýkal s tím, jak odpuštění "nejde", jak se stále vrací zahořklost a touha oplatit stejnou mincí? Tyto zkušenosti, společné nám všem, vedou k zjištění, že odpuštění je jakési mučednictví! Vždyť vyžaduje sebezapření, úsilí vzdát se nároků na pomstu, ochotu neoplatit druhému zlým, ale dobrým. A toto vše je skutečným mučednictvím, i když nekrvavým. Odpuštěním tedy následujeme našeho národního patrona.

Pokud sv. Václav není jen na piedestalu na náměstí v centru Prahy, ale také na piedestalu v té naší "galerii" s lidmi ukazujícími perspektivní cestu do budoucnosti, pak nepřeslechněme jeho hlasitou výzvu k odpuštění - odpuštění těm, kteří se v našem národě dopustili velkých přehmatů a poškodili třeba naši rodinu (odpustit však neznamená nechat stranou spravedlnost! Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému, nepřát mu zlo, ale dobro - i když toto dobro bude pro viníka zprostředkované spravedlivým trestem), odpustit komunistům, polistopadovým politikům, nepříjemným sousedům... Toto odpuštění, projevené nekrvavým mučednickým sebezapřením, je tou správnou odpovědí na křivdy ze strany našich spoluobčanů a blízkých. A tak budeme skutečně následovníci sv. Václava a budeme se k němu hlásit nejen slovy písně, ale i svým životem.

NOVÝ PREFEKT DIKASTERIA PRO NAUKU VÍRY

Víctor Manuel Fernández

Z osobního dopisu papeže Františka kardinálu Fernándezovi:

Drahý bratře,

jako novému prefektu Dikasteria pro nauku víry ti svěřuji úkol, který považuji za velmi cenný. Jeho hlavním cílem je totiž uchovat učení, které vyplývá z víry,

abychom ve „svém vztahu ke světu vydávali počet ze své naděje, ale nikoli jako nepřátelé, kteří ukazují prstem a odsuzují“ (Evangelii gaudium, 271).



Církev potřebuje růst v interpretaci zjeveného slova a v chápání pravdy, aniž by to však znamenalo vnucování jediného způsobu jejího vyjádření. Vždyť různé směry filozofického, teologického a pastoračního myšlení, pokud se nechají v úctě a lásce uvádět Duchem do souladu, mohou přispět k růstu církve. Tento harmonický růst zachová křesťanské učení účinněji než jakýkoli kontrolní mechanismus.

Církev oceňuje a povzbuzuje charisma teologů a jejich úsilí na poli teologického bádání, pokud se nespokojí s teologií od zeleného stolu s chladnou a tvrdou logikou, která se snaží vše ovládnout. Vždy bude platit, že skutečnost je nadřazena myšlence. Potřebujeme způsob myšlení, který dokáže přesvědčivě představit Boha, který miluje, odpouští, zachraňuje, osvobozuje, podporuje lidi a povolává je k bratrské službě.

To se stane, pokud se hlásání soustřeďuje na to podstatné, na to, co je nejkrásnější, největší, nejpřitažlivější a současně nejdůležitější. Dobře víš, že mezi pravdami našeho poselství existuje harmonický řád, přičemž největší nebezpečí nastává, když druhotné otázky nakonec zastíní ty hlavní.

Z tvého úkolu vyplývá také zvláštní péče o ověření toho, zda dokumenty vlastního dikasteria i ostatních dikasterií mají odpovídající teologickou oporu, zda jsou v souladu s bohatstvím živné půdy věčného učení církve a zároveň zahrnují nejnovější magisterium.

Víra se opatruje především tím, že rosteme v jejím pochopení

Víctor Manuel Fernández vatikánským médiím.

Co dnes znamená „uchovat“ víru?

František naznačuje, že výraz „uchovat“ má bohatý význam. Rozhodně nevylučuje bdělost, ale vyjadřuje, že učení víry se zachová především tím, že roste jeho pochopení. I situace, kdy je třeba řešit případnou herezi, by měla vést k novému teologickému vývoji, který vede ke zrání našeho chápání nauky, a to je nejlepší způsob, jak víru střežit.

Jak se hlásá evangelium, jak se předává víra ve stále více sekularizovaných souvislostech naší společnosti?

Snahou co nejlépe ukázat celou její krásu a přitažlivost, aniž by se znetvořila nákazou světskými kritérii. Naopak má hledat styčné body, které jí umožní být pro posluchače skutečně smysluplná, výmluvná, cenná.

Benedikt XVI. umístil do úvodu encykliky Deus caritas est: „Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření“.

Dnes je vhodné si tato slova připomenout. Žádné náboženské učení nikdy nezměnilo svět, pokud nedošlo k „události víry“, k setkání, které nově nasměruje život. Bez zkušenosti s živým Kristem, který miluje a zachraňuje, nemůžeme utvářet své „bytí křesťanem“ a soustředění se na hádky a spory s každým nepomůže k tomu, aby v lidech tento vývoj dozrál.

OHLÉDNUTÍ ZA MARIÁNSKOU POUTÍ

Letos bylo Nanebevzetí Panny Marie slaveno velkolepě a důkladně: neděli před datem slavnosti (tzv. Malá Mariánská pouť), v den slavnosti a neděli po tomto datu (tzv. Velká Mariánská pouť).

Velkou Mariánskou pouť zahájila v neděli 20. srpna v 8 hodin intráda trubačů katedrály sv.Víta, Václava a Vojtěcha v Praze na terase před vchodem do baziliky Nanebevzetí Panny Marie. Slavnostní bohoslužbu celebroidl mons. Karel Herbst, pomocný biskup pražský za doprovodu Chrámového sboru Václav.

Po mši svaté představil prof. Jan Royt, historik umění, svoji publikaci s názvem „Ve znamení staroboleslavského Palladia. Mariánská bazilika ve Staré Boleslavi“ kterou vydala Kolegiální kapitula sv. Kosmy a Damiána s přispěním Informačního centra ve Staré Boleslavi. Tuto publikaci s podrobným a fundovaným komentářem autora, bohatě ilustrovanou fotografiemi

z exteriéru a interiéru baziliky, si mohli zájemci na místě zakoupit a případně nechat autorem také podepsat.



K dobré atmosféře pouti přispělo i nachystané občerstvení ve stánku před vchodem do baziliky, zejména zásluhou manželů Bahníkových, ale i řady farníků, kteří přinesli něco dobrého z domova.

Z promluvy biskupa Herbsta

Čtení ze slavnosti se o nanebevzetí Panny Marie nezmiňují. Je to proto, že se o něm nezmiňuje celá Bible. Toto dogma bylo vyhlášeno papežem Piem XII. až v roce 1950. On ale jen potvrdil přesvědčení Božího lidu, tradované mnoho generací předtím. Nebylo představitelné, že Matka zůstane oddělena od Syna.

Když se vrátíme k velikonočnímu příběhu, vidíme, že jsou to ženy, které se vracely jako první v nedělní ráno k Ježíšovu hrobu, aby mu prokázaly

poslední službu a dokončily úkony, které se v pátek kvůli blížícímu svátku nestihly. Maria ale mezi nimi jmenována není. Možná proto, že na rozdíl od nich opravdu uvěřila tomu, co o sobě Ježíš říkal: že bude zabit a třetího dne vstane. Maria ví, že nemá hledat živého mezi mrtvými.

A kde je Vzkříšený? No je doma, u své maminky. Nemůže jí nechat samotnou. Tak jako ji nemohl nechat samotnou po svém vystoupení na nebesa. Chce být blízko ní, jak jen to jde.

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

(Slavnost svatého Václava, českého knížete a mučedníka)

Z 1. listu sv. apoštola Petra *Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.*

(1Pt 1,3-7)



Z evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však

svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jako dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání." (Mt 16,24-27)

Náměty k meditaci

V Petrově listu nacházíme několik styčných bodů s životem sv. Václava:

- Živá naděje a nehynoucí dědictví
- Křestní důstojnost v pohanském prostředí (... nově se narodit)
- Ochranná Boží moc, která je nad všechny mocnosti světa.
- Následování Krista přes všechny těžkosti a útrapy.
- Pevná víra nad všechny poklady světa

Evangelijní úryvek rezonuje s Václavovým mučednictvím. Uvádějí se zde tři motivace, proč přijmout tuto cestu kříže:

1) Zachránit život (tj. odmítnout kříž - potupu, pronásledování kvůli evangeliu) znamená vpsledku ztratit jej. A ztratit svůj život (tj. následovat Krista i za cenu osobních nevýhod) znamená získat život v plnosti.

2) Druhý důvod rozvíjí předchozí; zmínka o získání celého světa připomíná Satanovo pokušení Ježíše na poušti, kdy mu nabízí celý svět, jeho bohatství a slávu.

3) Příchod Syna člověka a jeho odplata - dar života těm, kdo Ho následovali.

Kříž zde není obrazem všech možných životních trampot a problémů (nemocí): tento význam je běžný v době dnešní, ale ne v té novozákonní. Tam je "kříž" obrazem potupné smrti, vyloučení ze společenství, hanby. Díky Novému zákonu nabývá "kříž" ještě další význam: přijmout kříž znamená především darovat svůj život a přijmout samotný Kristův úděl.

Tak jako Ježíš "překvapil" učedníky jiným pojetím údělu Mesiáše, zrovna tak musel překvapit novým obrazem učednictví. Oni očekávali slávu a triumf, avšak Ježíš zve na cestu kříže. Očekávaná sláva se skutečně dostaví, avšak skrze kříž.

LITURGICKÉ OKÉNKO

O největší slavnosti křesťanů (kapitola 1)

Název „mše“ je historicky nejmladší a pramálo vyjadřuje význam naší největší liturgické slavnosti. Nejstarším pojmenováním Ježíšovy slavnosti je „Večeře Páně“ (1. list Korintským), „lámání chleba“ (Skutky apoštolské) a „eucharistie“

- „díkuvzdání“ (Didaché). „Večeře Páně“, je asi nejvýstižnější, církevní dokumenty po II. vatikánském koncilu tohoto označení rovněž užívají.

Večeře Páně nám stojí za pozornost, slavíme ji často, ale bez pečlivého naslouchání Ježíši se nám snadno může stát nesrozumitelnou. A pak ani dětem neumíme povědět, co tato slavnost znamená.



Nemusíme vymýšlet žádný zbožnější a speciální slovník pro slavení Večeře Páně ani jiné ceremonie. Ježíšovi nechyběla slova ani přirovnání nebo gesta. Na jeho rituálu, na jeho Hostině, nelze nic vylepšit (spíš pokazit).

Pro nás křesťany je Ježíš strhující osobností. Od něj víme - nově ve srovnání se Starým zákonem - jak mnoho se Bůh zajímá o každého člověka. Každého se ptá: „Jak se máš? Jsi rád na světě? Líbí se ti život? Co potřebuješ? Víš, že jsem tu i já? Víš, že tě mám rád? Chci, abyste se měli rádi, jako já mám rád vás.“ Ježíš nás přijal mezi své blízké přátele, k radosti ze života, k práci i ke slavení.

Proč k Večeři Páně přicházíme? Co se tam odehrává? Co mě tam čeká? Očekává se něco ode mne? Proč nebýváme ze mše vždy nadšení? Ty otázky nejsou zbytečné. Přijmete pozvání k hledání odpovědí?

Bůh nás zve ke společné slavnosti jako své přátele. Bohoslužba není naší službou Bohu, ale přesně naopak, Bůh slouží nám. Bůh nám prokazuje velikou laskavost! Bohoslužba není odměnou za zásluhy. Bůh nás zve ke svému stolu bez ohledu na výkon. Říká: „Jen tak.“ „Protože jsi můj.“ (Tak i vy rodiče, jednáte se svými dětmi.)

Bůh je rád s druhými (společenství je pro něj zásadní a charakteristické - Trojice). Bůh má rád svět. Nejen makro- a mikrosvět. Nejen akvárium oceánů, nejen rozkvetlé louky, nejen zpěv slavíka nebo mohutnost velryby, také lidské umění a mraveniště lidí, naše vztahy a osud každého člověka. Bůh je tak veliký, že mu žádný člověk není malý. Ježíše pomlouvali, že vyhledává slavnosti a sedá ke stolu dokonce s lidmi ne příliš morálními. Večeře Páně je hostinou hříšníků

Pokaždé si můžeme všimnout, že u Ježíše máme větší postavení, než si myslíme (a zasloužíme). Lidé, kteří přijali Ježíšovo přátelství, říkali: „Když jsem se s Rabim setkával, měl jsem z jeho jednání pocit, že se mnou jedná jako s nejbližším člověkem. Ale pak jsem si říkal, to je nesmysl, Mistr má mocnější přátele a zná mnohem větší osobnosti, než jsem já. Jenže při příštím setkání s Ježíšem jsem měl ten krásný pocit znovu. Když jsem o tom později mluvil s jinými lidmi, potvrzovali mi, že měli z Ježíšova jednání stejný pocit.“

Ježíš nás vyvádí z falešných představ, že by se přátelil jen s lidmi výkonu, s lidmi „na úrovni“. Baví se s každým, nikoho si neoškliví. Jsme nejen úctyhodným výtvozem Stvořitele, jsme Božími dětmi. Mnoha rodičům není pro děti ničeho příliš. Natož Bohu...

Ze všeho, co nám Ježíš prokázal (a prokazuje), usuzujeme, že přes naši nedokonalost a hříchy máme pro Boha velikou cenu. Bůh má s námi velké plány, překypuje štědrostí a krásnými nápady. Je velkorysý. Vidí nás podle toho, co z nás může být. Neřekl jsem - co z nás bude. „Co z nás může být“ - to je víc! Pokaždé se na nás u svého stolu těší, vítá nás, má pro nás další překvapení ...

Kdo zakouší krásu Boží přízně, má důvod k radosti. Bůh nás má rád, nemůže to už vydržet a potřebuje s námi slavit. Samotnému slavit nelze. Sami pijí jen smutní. Ježíš vždy dával lidem dohromady. Uměl žít, uměl pozorovat, žasnout, radovat se a slavit. Kdo si v týdnu všímá pozorností, které nám Bůh ve své vynalézavé lásce prokazuje, už to nemůže vydržet a přichází slavit nedělní slavnost.

Václav Vacek: Pozvání k večeři Páně

SVĚTEC MĚSÍCE

svatý Matouš, apoštol a evangelista

Z výběrčího poplatků v městě Kafarnau se stal apoštol, který podle starokřesťanské tradice jako očitý svědek Ježíšova působení sepsal evangelium - dobrou zprávu o spáse člověka.

Narodil se v Kafarnaum, ležícím v Galileji na severním břehu Genezaretského jezera, jako syn Alfea. Zde při hraniční čáře měl malý domek, kde provozoval vybírání cla. Za oprávnění k této činnosti předem odevzdával římskému státu stanovený obnos z předpokládaného zisku. Z této povinnosti pak vyplývala i neúprosnost při vymáhání cla. Označení Matouše za veřejného hříšníka a pohled farizeů na něj jako na "obřadně nečistého" souvisel s tím, že vybíráním cla spolupracoval s pohanskými Římany, a tak se podílel na ujařmování vlastního národa. Proto se na něj hledělo i jako na kolaboranta.

Příběh Matoušova povolání Ježíšem nás zavádí do jeho domu, kde na hostinu s apoštoly přichází mnoho podobných Matoušovi. To odsuzuje nábožensko-politická společnost farizeů a Ježíšovým vztahem k "vyvrhelům" jejich společnosti se cítí pohoršeni a začínají i v něm vidět nepřítele. A Ježíš zde oznamuje podstatu evangelia, k jehož dovršení na každém z nás je potřebné pokorné uznání své hříšnosti.

Slova "vstal a šel za ním" jsou výrazem bezvýhradného obrácení, životní změny a opravdového následování. Z dřívějšího oboru využil po seslání Ducha svatého své vzdělání a schopnost pečlivého sepsání toho, co s Ježíšem prožil i co mu bylo známe nejspíše ze sdělení Ježíšovy matky.

Své evangelizační poslání začal v Palestině, bylo tedy zaměřené na židovský národ, pro který také sepsal radostnou zvěst evangelia. Další obraz o Matoušově životě a působení zmiňují některé starokřesťanské spisy: Utrpení sv. Matouše, Skutky Matoušovy v Kahahátú, Legenda o sv. Matoušovi a další, což svědčí o jeho velkém významu pro prvotní církev.

Přibližně v roce 42 přešel z Palestiny do Makedonie a po krátkém působení pokračoval k jižnímu břehu Černého moře, do Pontu. Zde nějakou dobu údajně hlásal evangelium s apoštolem Ondřejem a ten jej podle legendy ochránil před kanibaly. V cestě za šířením Kristova učení pokračoval do severní Arábie (zv. Arabia pet-rea -Skalnatá) a dál na území Parthů, ležící jihovýchodně od Kaspického moře. Po nějaké době odcestoval do Etiopie v Africe, kde působil asi 25 let. Velký vliv mělo pokřtění etiopského vladaře Egippa a jeho rodiny, ale naděje na snadné šíření křesťanství skončila s jeho smrtí. Vládu totiž převzal pohan Hirták, který se rozhodl oženit s Ifigenií, dcerou krále Egippa. Ta však manželský svazek s pohanem odmítla, protože se rozhodla svůj život zasvětit Kristu, prožívat v modlitbě a v konání dobrých skutků. Král Hirták se prý proto rozhodl Matoušovi pomstít a nechal ho probodnout kopím. Bývá udáváno, že k tomu došlo během bohoslužby.



Při vyobrazování mívá v jedné ruce jako atribut kopí, ve druhé knihu. Jeho hlavním atributem je symbol člověka, zejména je-li zobrazován při psaní evangelia, protože jeho evangelium začíná rodokmenem Krista jako člověka.

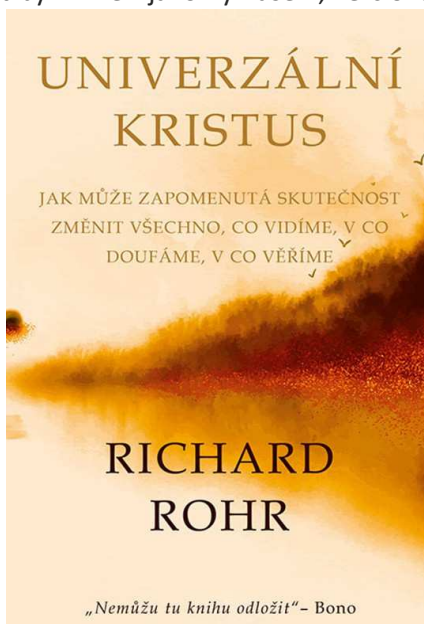
V 11. století byly ostatky sv. Matouše přeneseny z Etiopie do vesnice Praestrum v jižní Itálii. Po dobudování katedrály v blízkém Salermu byly do ní ostatky slavnostně přeneseny. Od té doby je zde sv. Matouš uctíván jako patron města a diecéze a jeho relikvie se během středověku staly cílem mnoha poutníků.

KNIŽNÍ TIP

Richard Rohr, *Univerzální Kristus: Barrister & Principal*, 2020

Většina lidí, i ti nevěřící, ví, kdo byl Ježíš. Nový je ale pro většinu čtenářů pohled na Ježíše Krista jako na zpodobnění Božího trvalého, stále se odvíjejícího konání ve světě. Ježíšův život byl míněn jako vyhlášení, že člověk není od Boha nikdy oddělen – pokud si sám oddělení od něho nezvolí.

Autor vyzývá k přijetí, ba k přilnutí ke skutečnosti, že Bůh člověka miluje bez podmínek a že člověk může z této lásky žít i ve vztahu k sobě samému a druhým. Ježíš kráčí s každým jedním člověkem dvacet čtyři hodin denně a snaší spolu s ním všechno, co ho potkává. Boha máme všude „s sebou“. Vyslovuje to mimo jiné takto: „*Bůh zaujímá vaši stranu ve vnitřním dialogu sebeobviňování a sebeobhajoby. Bůh vás miluje skrze to, že vaše chyby proměňuje v milost a že vás neustále vrací k sobě samým ve velkorysejší podobě.*“



S nadšením autor objevuje pro sebe i pro druhé, že toto Slovo-Kristus bylo od počátku ve všem. Účast na těle a krvi Kristově je zároveň víc než symbolickým pojítkem mezi všemi lidmi a tvory světa, vesmíru a nebe.

Všimá si, s jakou lehkostí křesťané „připojili k Ježíšovi slovo „Kristus“, jako by to bylo jen jakési jeho příjmení, a ne způsob, jímž Boží přítomnost po celou historii dává kouzlo veškeré hmotě...“ Všimá si, jak a proč apoštol Pavel zdůrazňuje život věřícího člověka „v Kristu“, a nejen s ním, vedle něj, pro něj, od něj, skrze něj.

Je to, obrazně řečeno, kniha stovek křížovek, které čekají na vaše vyluštění a na vaše hlasité, nebo tiché, snad i v slzách pronesené – heuréka! Jako u mála jiných knih tu platí, že budete-li ji číst bez předsudků, s Písmem v ruce, v modlitbě a radostné mysli, promění vás. Největší viditelný rozdíl nebude v tom, komu a jak věříte (třebaže i tady dojde k velkému posunu). To důležité bude vidět na tom, co děláte a jak vypadají vaše vztahy. Na cestu vnitřního uzdravení se můžete s Univerzálním Kristem vydat právě teď.

Ukázky z knihy

„Už dlouho se mi na mysl znovu a znovu vracela ruská představa poníženého Krista, chromého Krista belhavě se vlekoucího Ruskem a žebrajícího o chleba – Krista, který se po všechny věky může vracet na zem a přicházet dokonce i k hříšníkům a ve svém strádání dosáhnout jejich soucitu.“

"Ježíš nám přišel ukázat mnohem spíše to, jak být lidští než jak být duchovní, a tento proces je podle všeho teprve v raných fázích."

"A vy, kteří milujete Ježíše - snad i vášnivě a ochranitelsky -, uvědomte si, že Bůh, který má být hoden toho označení, musí přesahovat vyznání a denominace, čas a místo, národy a etnika a všechny genderové rozmary."

"Většina lidí, jak se zdá, potřebuje nějaký pojem pekla, aby si mohli udržet svou logiku odplaty, spravedlivého trestu a spravedlivého světa, jak ho sami chápou. Bůh peklo nepotřebuje, ale my podle všeho určitě ano."

Ohlasy na knihu

Rohr vidí Krista všude a nejenom v lidech. Připomíná nám, že prvním vtělením Božím je samo stvoření světa, a říká, že „Bůh miluje věci skrze to, že se jimi stává“. Už jen pro tuto větu – a je jich tam mnohem víc – nemůžu tu knihu odložit.

▪ *Bono, hudebník skupiny U2*

V naší kultuře je třeba velké změny a to, jak Richard Rohr podává Univerzálního Krista, je zásadním krokem správným směrem. Když nebudeme zapomínat na své spojení s „každou věcí“, odrazí se to v našich náboženských tradicích, ve společnosti a – troufám si říct – také v politice.

▪ *Kirsten Powersová, politická analytička CNN a sloupkařka USA Today*

Křesťanství zde nachází své jádro a svůj osud ve všech věcech, ve veškeré hmotě, ve veškerém stvoření. A my zde nacházíme své spojení s univerzální sounáležitostí, univerzální důvěrou a univerzální láskou. Tato kniha změní náboženství – učiní je vlídným, láskyplným a transformujícím.

▪ *Timothy Shriver, předseda představenstva Speciálních olympijských her*

ODPOLEDNÍ ČTENÍ (fejeton)

Pravidelně a rád trávím jeden letní týden na setkání nevidomých a jejich průvodců s duchovním programem na svatém Hostýně. Schází se tady dobrá parta lidí z celé republiky i ze Slovenska. Každý rok přibude někdo nový, zpravidla na pozvání někoho z dřívějších účastníků, a vždycky dobře zapadne.

Po dnešní vydatné dopolední přednášce a stejně vydatném obědě jsem se už těšil na odpolední siestu. Trávím ji většinou s knihou a dobře vychlazeným pilsenským v restauraci naproti kostelu.



Tentokrát byla obsazena sotva ze třetiny a postupně odcházeli i poslední hosté. „To tu zbydu asi sám“, pomyslel jsem si, a bylo mi z toho trochu neútluno. Ale po chvíli jsem se začel a přestal vnímat okolí.

Text knihy Richarda Rohra: Univerzální Kristus mě zcela pohltil. Četl jsem o tom, jak můžeme vidět Krista ve všem, co nás obklopuje. *„Když se podíváte na kteréhokoli člověka, na květinu, na včelu, horu, zkrátka na cokoli, vidíte inkarnaci Boží lásky k vám a můžete svět nazývat svým domovem.“*

Chvíli jsem se snažil tu hutnou a trochu radikální myšlenku nějak obsáhnout, když mě vyrušil nezvyklý hluk. Vzhlédl jsem od knihy a uviděl, jak se do místnosti valí parta turistů. Většina z nich byla ve věku 8 až 12 let, mezi nimi pár starších a asi tři mladí dospělí. Dohromady jich mohlo být na třicet. Na sobě měli bundičky značně promoklé, sem tam deštník nebo pláštěnka.

Rázem byla hospoda skoro plná. Nedalo mi to a chvíli jsem je pozoroval: To si vybrali pěkný den na výlet, pomyslel jsem si. Od rána prší a sem na Hostýň je to docela kopec. Určitě toho mají plné zuby. S překvapením jsem ale neviděl žádný našťvaný nebo zoufalý obličej, jen klid a sem tam úsměv. Žádná tlačence, pokřikování, jeden druhému pomáhali svlékat promočené věci. Nejvíce pomáhali ti starší. Pochopil jsem, že to bude asi nějaký dětský tábor. Byl jsem zvědavý, ale nechtěl jsem je rušit a vyptávat se.

Někteří si dali polévku, jiní limonádu a další vyndali z baťůžku lízátko a v klidu odpočívali. To je sen, říkal jsem si, to přece není jen tak, že jsou tak v pohodě.

Asi to budou skauti, napadlo mě. Nebo děti ze střediska „Sola gratia“ z Bystřice. No určitě, jinak to není možné. Ale ať je to jak je, byla to krása je pozorovat.

Po značné chvíli jsem si uvědomil, že jsem úplně přestal číst a že mi mezitím spadla pěna. Podíval jsem se do knížky a hledal, kde jsem skončil. Aha, tady. A v tom momentě mi kromě pěny spadla taky brada. Stálo tam totiž: *„Přestaňte na chvíli číst a soustředte se na nějaké vtělení Boží lásky, které můžete právě teď vidět poblíž sebe.“* Došlo mi, že jsem to právě před chvílí udělal, aniž jsem si to uvědomil.

Sotva děti trochu oschly, navlékly se zas do vlhkých bund, které oschnout nestačily a potichu se sunuly k východu. Zůstal jsem sám. Něco mi říkalo, že už bych také mohl jít. Stejně jsem byl tak rozrušený, že jsem nemohl dál číst a tak jsem rychle dopil a vyšel do deště. Výprava už tam nebyla, zřejmě sestupovali z kopce, aby to měli brzy za sebou a mohli se převléct do suchého.

Půjdu také do pokoje, pomyslel jsem si, ale nějak jsem zaváhal. Vzpomněl jsem si, že v kostele asi probíhá prohlídka s průvodcem a pak měl být na programu ještě zpěv. Třeba budu mít štěstí a ještě je tam zastihnu. Pomalu jsem odtlačil těžké dveře bočního vchodu. Když jsem se v příšeří trochu rozkoukal, čekala mne dvě milá překvapení: Naše skupina byla v kostele a k mému překvapení tam byla také dětská skupina z restaurace.

Vtom se ozval nádherný zpěv našich děvčat, který ve skvělé akustice baziliky zněl jako andělský chór. Usadilo mě to do nejbližší židle. Vybavilo se mi, že jsem už několikrát zažil v různých místech doma i ve světě, že při návštěvě kostela najednou zazněly varhany nebo chrámový sbor, který tam měl zrovna zkoušku. Znovu se mi vybavila ta věta: *„Soustředte se na nějaké vtělení Boží lásky, které máte před sebou.“*

Po dvou nebo třech písničkách se dětská výprava začala pomalu sunout k východu a já jsem zahlédl, jak si někteří klekají a dělají znamení kříže. To už na mě bylo moc. Po tváři se mi kutálely slzy a já si tiše říkal: Bože, ty jsi tady a já jsem tě nepoznal.

vs



APOŠTOLÁT MODLITBY ZÁŘÍ 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za ty, kdo žijí na okraji společnosti

Modleme se, aby lidé, kteří žijí na okraji společnosti v nelidských životních podmínkách, nebyli institucemi zapomenuti a nikdy nebyli považováni za vyřazené.

Národní úmysl: Za pracovníky ve školství

Modleme se za učitele, vychovatele, asistenty a další pracovníky ve školství, aby nový školní rok prožili vedeni moudrostí Ducha Svatého.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

8.9. (pátek)	svátek Narození Panny Marie
13.9. (středa)	památka svatého Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.9. (čtvrtek)	svátek Povýšení svatého kříže
15.9. (pátek)	památka Panny Marie Bolestné
16.9. (sobota)	svátek svaté Ludmily, kněžny a mučednice
21.9. (čtvrtek)	svátek svatého Matouše, apoštola a evangelisty
23.9. (sobota)	památka svatého Pia z Pietrelciny, kněze
26.9. (úterý)	slavnost svatých Kosmy a Damiána, mučedníků, patronů staroboleslavské kapituly
27.9. (středa)	památka svatého Vincence z Pauly, kněze
28.9. (čtvrtek)	slavnost svatého Václava, knížete a mučedníka, hlavního patrona českého národa
29.9. (pátek)	svátek svatých Michaela, Gabriela, Rafaela, archandělů
30.9. (sobota)	památka svatého Jeronýma, kněze a učitele církve

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM



Přijměte pozvání na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici v úterý **12. září v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu bude pokračování osmé kapitoly Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík, tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

ZIP (glosa)

Všichni to dobře známe: řidiči se řadí střídavě za sebe, doprava i nálada houstne, ohleduplnost je nezbytná. Někde to nařizuje dopravní předpis (např. při snížení počtu jízdních pruhů), jinde je to otázkou velkorysosti těch, kteří mají přednost v jízdě. Typicky na T křižovatce, která je ucpaná z obou směrů.

Zpravidla se občas najde někdo, kdo se slituje nad řidičem, čekajícím na vedlejší silnici. Ale zažít situaci, kdy zip funguje na principu jeden zleva, druhý zprava bez ohledu na přednost a prakticky bez výjimky, je zážitek, kdy si



člověk říká: přece jen to s lidmi není tak zlé. A to nepředpokládám, že se zrovna na křižovatce sešli samí křesťané.

A víte, co je ještě lepší: Když se takhle střídavě zařadí za sebe darující a přijímající ohleduplnost a celá nepříjemná fronta se promění v bezva partu: nervozita jako zázrakem mizí a všichni odjíždějí s pocitem, že život je vlastně fajn. vs

Pout' do Međugorje

5. 10. - 12. 10. 2023

s čelákovickou farností



Bus: 3.600 Kč

Ubytování s polopenzí: 130 Eur

Nástupní místa: Čelákovice – Praha - Brno

Kontakt: Mária Vrabcová tel. 770 694 030

email : marimate@centrum.cz



J.E. Mons. Jude Thaddeus Okolo,
apoštolský nuncius v ČR
J. Em. kardinál Dominik Duka OP
J.E. Mons. Jan Vokál
Biskupové a kněží – zástupci biskupských
konferencí zemí střední a východní Evropy

P. Carlos Cabecinhas, rektor sanktuária,
Fatima (Portugalsko)
Nuno Prazeres, generální sekretář WAF,
Fatima (Portugalsko)
Prof. Américo Pablo López Ortiz,
WAF (Portoriko)
Prof. Štěpán Maria Filip OP
(Česká republika)

Čestní hosté a poutníci z ČR a ze zahraničí

ČESKOMORAVSKÁ FATIMA KOCLÍŘOV

Sobota 2. září 2023 v 10 hod.

**SLAVNOSTNÍ INAUGURACE A POŽEHNÁNÍ REPLIKY CAPELINHY
STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY**

**Inaugurace a slavnostní akt symbolického předání Capelinhy zástupcům
biskupských konferencí 13 zemí střední a východní Evropy**

**Teologicko-pastorální symposium „Fatima - naše naděje“
v Koclířově ve dnech 31. 8. – 3. 9. 2023**

Doprovodné programy 1. mariánské soboty 2. 9. 2023 · Celonoční adorace · 10 hod. Pontifikální koncelebrovaná
mše svatá s posvěcením a inaugurací · 14 hod. MARIINO SRDCE PRO EVROPU – kající cesta
· 14.30 hod. Mariánská akademie · 16 hod. Recitál Gabriely Veselé ke cti sv. Filomény · 17 hod. Mše svatá

Neděle 3. 9. 2023 · 10 hod. Mše svatá v Capelinhe (P. Carlos Cabecinhas) · Zakončení Sympozia

Kontakt – rezervace – informace – přihlášky na symposium:

Fatimský apoštolát v ČR, Koclířov 195, PSČ 569 11 Koclířov u Svitav

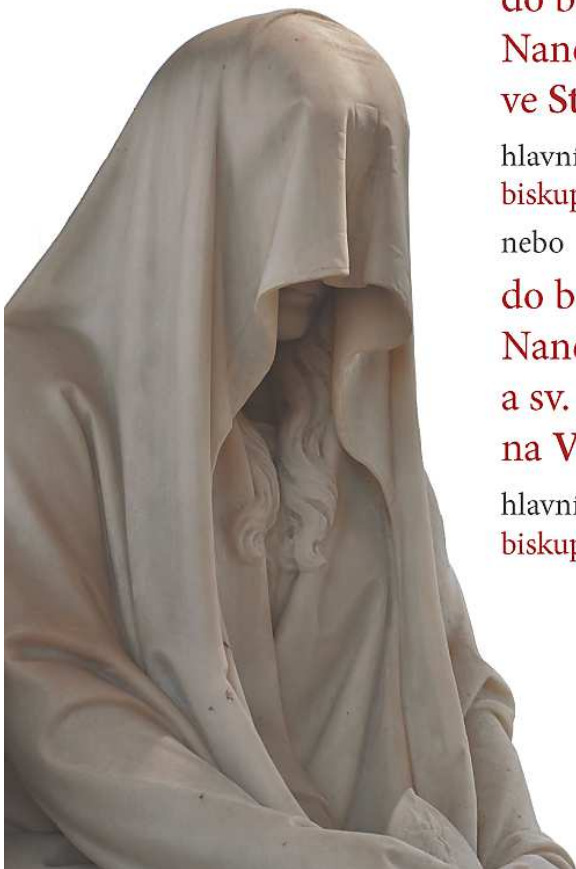
www.cm-fatima.cz

e-mail: recepce@cm-fatima.cz, tel.: 731 646 800



Zveme všechny, kteří se setkali
s jakýmkoli způsobem **zneužívání**
v církvi, v rodině, na pracovišti či kdekoli jinde
na **mši svatou**

v pátek **15. září 2023 v 18 hodin**
v den památky Panny Marie Bolestné



do baziliky
Nanebevzetí Panny Marie
ve **Staré Boleslavi**

hlavní celebrant:
biskup Zdenek Wasserbauer
nebo

do baziliky
Nanebevzetí Panny Marie
a sv. Cyrila a Metoděje
na **Velehradě**

hlavní celebrant:
biskup Josef Nuzík

Program:
16 hodin – adorace
17 hodin – možnost setkání
s biskupem
18 hodin – mše svatá

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2023

STARÁ BOLESLAV 27.–28. ZÁŘÍ

STŘEDA 27. ZÁŘÍ

19.00 příjezd relikvie sv. Václava

před areál baziliky sv. Václava ve Staré Boleslavi
následuje

Svatováclavský koncert

(J. D. Zelenka: Sub olea pacis et palma virtutis) a **nešpory**



ČTVRTEK 28. ZÁŘÍ

7.00 mše svatá na hrobě sv. Václava

v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze

7.00 ranní chvály v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi

7.30 a 8.30 mše svaté v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi

10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi

hlavní celebrant: Dominik kardinál Duka OP

kazatel: Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

14.00 modlitba za národ u Palladia země České

v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

17.30 závěrečný koncert pro poutníky

v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

17.00 odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad

18.00 mše svatá v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze



Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

NEDĚLNÍ MŠE SVATÉ VE FARNOSTI

Všetaty	8:15 h
Kozly	9:30 h
Kostelec n.L.	10:30 h (kostel sv. Víta, 1. neděle v měsíci kostel sv. Martina)
Skorkov	11:00 h
Dřísy	15:00 h

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním e-mailu na adresu prenosy@staraboleslav.com

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.
Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz
Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.*